

Αθωνική

ΙC ΧC
NI KA

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 108

Πολιτεία

Ὁ Βασιλεύς τῶν πάντων

Καί ὡσπερ μεγάλου βασιλέως
εἰσελθότος εἰς τινά πόλιν μεγάλην,
καί οἰκήσαντος εἰς μίαν τῶν ἐν αὐτῇ οἰκιῶν,
πάντως ἢ τοιαύτη πόλις
τιμῆς πολλῆς καταξιούται,
καί οὐκέτι τις ἐχθρός αὐτήν
οὔτε ληστής ἐπιβαίνων καταστρέφει,
πάσης δέ μᾶλλον ἐπιμελείας ἀξιούται
διά τόν εἰς μίαν αὐτῆς οἰκίαν
οἰκήσαντα βασιλέα·
οὕτως καί ἐπί τοῦ πάντων
βασιλέως γέγονεν.
Ἐλθότος γάρ αὐτοῦ ἐπί τήν ἡμετέραν
χώραν, καί οἰκήσαντος εἰς ἐν
τῶν ὁμοίων σῶμα,
λοιπόν πᾶσα ἢ κατά τῶν ἀνθρώπων
παρά τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλή πέπαυται,
καί ἡ τοῦ θανάτου ἠφάνισται φθορά
ἢ πάλαι κατ' αὐτῶν ἰσχύουσα.
ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἡ ἀπορία τῆς Παναγίας

Ὁ Μέγας Βασίλειος θαυμάζοντας τό
γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ,
θέτει στό στόμα τῆς Παναγίας
τά ἀκόλουθα λόγια:
“ Πῶς νά Σε ὀνομάσω ἐγώ, θαυμαστό
μου βρέφος; Τί θνητό ὄνομα νά δώσω
στόν καρπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;
Νά Σοῦ προσφέρω θυμίαμα ἢ γάλα;
Ἐχεις ἀνάγκη ἀπό τίς μητρικές μου
φροντίδες, ἢ νά πέσω στά πόδια Σου καί
νά Σέ λατρεύω; Τί ἀνεξήγητη ἀντίθεσι: Ὁ
οὐρανός εἶναι ὁ θρόνος Σου· κι ἐγώ σέ
τοποθετῶ στά γόνατά μου.
Σέ βλέπω στήν γῆ· κι ὁμως δέν ἀφησες
τόν οὐρανό. Ὁ οὐρανός εἶναι ἐκεῖ,
ὅπου εὕρισκεςαι Ἐσύ”.

Γερόντων

✘ Εὐτυχής εἶναι ἐκεῖνος
πού βάζει τόν ἑαυτό
του κάτω ἀπό τόν ἄλλον·
ἐκεῖνος πού κάνει ὑπακοή.

✘ Νά ἔχετε διαφάνεια.
Νά εἰσθε εἰλικρινεῖς.
Πέρα γιά πέρα. Τό νάί νά
εἶναι νάί καί τό ὄχι, ὄχι.
Ὅ,τι ἔχετε στήν καρδιά σας
δέν ὑποχρεοῦσθε νά τό ἔχε-

τε στά χεῖλη. Μά ὅ,τι ἔχετε στά χεῖλη, εἶναι ἀπαραί-
τητο νά τό ἔχετε καί στήν καρδιά.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Ὁ σκοπός μας δέν εἶναι νά καταδικάζουμε
τό κακό, ἀλλά νά τό διορθώνουμε. Μέ τήν
καταδίκη ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά χαθῆ, μέ τήν
κατανόησι καί τή βοήθεια θά σωθῆ. Τόν ἀμαρ-
τωλό πρέπει νά τόν ἀντικρύζουμε μέ ἀγάπη καί
μέ σεβασμό στήν ἐλευθερία του.

✘ Ὅταν ἀγαπᾶμε, νομίζουμε ὅτι προσφέρουμε
στούς ἄλλους, ἐνῶ στήν πραγματικότητα προσ-
φέρουμε πρῶτα στόν ἑαυτό μας. Ἡ ἀγάπη χρειά-
ζεται θυσίες.

† Γέρων Γεώργιος

✘ Ἡ ζωὴ χωρὶς τόν Χριστό, ὁ θάνατος χωρὶς τόν
Χριστό, ἡ ἀλήθεια χωρὶς τόν Χριστό, ὁ ἥλιος
χωρὶς τόν Χριστό καί τά σύμπαντα χωρὶς Αὐτόν, ὅλα
εἶναι τρομερή ἀνοησία, ἀνυπόφορο μαρτύριο, σισύ-
φειο βάσανο, κόλασι... Δέν θέλω οὔτε τήν ἀλήθεια
χωρὶς τόν Χριστό, οὔτε τή δικαιοσύνη χωρὶς τόν Χρι-
στό, δέν θέλω τίποτε χωρὶς τόν Χριστό. Οὔτε τόν
ἑαυτό μου, οὔτε τίποτε ἄλλο ἀνάμεσά μας.

† Γέρων Ἰουστίνος Πόποβιτς

✘ Ἡ ἐξομολόγησι πρέπει νά γίνεται προσω-
πικῶς, ὄχι γραπτῶς. Ὁ ἀσθενής δέν γράφει
γιά τήν ἀσθενεία του στόν ἰατρό, ἀλλά ἢ ὁ ἀσθε-
νής πηγαίνει στόν ἰατρό, ἢ ὁ ἰατρός στόν ἀσθε-
νῆ...

✘ Εἰς τήν ζωὴν αὐτήν εἶναι ἀδύνατον νά ἔχη
κανεῖς διαρκῆ ἡσυχία, γαλήνη καί ἀνάπαυσι·
μόνο στήν ἄλλη ζωὴ ὑπάρχει διαρκῆς ἡσυχία καί
ἀνάπαυσι αἰώνιος. Ὁ ὑπομείνας στό τέλος αὐτός
θά σωθῆ. Ἐχετε ὑπομονή. Σᾶς κατέλαβε τρικυμία
μεγάλη; Ζητήσατε ὡς οἱ μαθηταί καί ὁ Πέτρος
ἀπό τόν Κύριον, νά κοπάσῃ τήν τρικυμία.

† Γέρων Φιλόθεος

ΑΘΑΝΑΤΗ ΑΓΑΠΗ

“Όταν ήμουν στην φυλακή, αρρώστησα πάρα πολύ. Είχα φυματίωσι σέ ὄλη τήν ἐπιφάνεια καί τῶν δύο πνευμόνων καί τέσσερεις σπόνδυλοι εἶχαν προσβληθῆ ἀπό τήν ἀρρώστια αὐτή. Εἶχα ἐπίσης ἐντερική φυματίωσι, διαβήτη, καρδιακή ἀνεπάρκεια, ἴκτερο καί ἄλλες ἀρρώστιες, πού οὔτε νά θυμηθῶ δέν μπορῶ. Ἦμουν κοντά στόν θάνατο.

Ἐτά δεξιά μου ἦταν ἕνας ἱερεὺς, ὀνόματι Ἰσκου. Ἦταν ἠγούμενος ἐνός μοναστηριοῦ. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, γύρω στά σαράντα, εἶχε βασανισθῆ τόσο πολύ, πού βρισκόταν κοντά στόν θάνατο. Ὅμως τό πρόσωπό του ἦταν γαλήνιο. Μιλοῦσε γιά τήν ἐλπίδα του στήν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, γιά τήν ἀγάπη του στόν Χριστό, γιά τήν πίστι του. Ἀκτινοβολοῦσε χαρά.

Ἐτά ἀριστερά μου ἦταν ὁ κομμουνιστής βασανιστής, πού εἶχε βασανίσει σχεδόν μέχρι θανάτου αὐτόν τόν ἱερέα. Εἶχε συλληφθῆ ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς συντρόφους του. Μὴν πιστεύετε στίς ἐφημερίδες, πού λένε ὅτι οἱ κομμουνιστές μισοῦν τοὺς Χριστιανούς. Δέν εἶναι ἀλήθεια. Ἀπλῶς μισοῦν. Μισοῦν τόν καθένα. Ὁ ἕνας κομμουνιστής μισεῖ τόν ἄλλον κομμουνιστή. Μαλώνουν μεταξύ τους. Κι ὅταν μαλώνουν ὁ ἕνας κομμουνιστής μέ τόν ἄλλον, βάζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον στήν φυλακή καί τόν βασανίζουν, ἀκριβῶς ὅπως κι ἕναν Χριστιανό, καί τόν χτυποῦν.

Ἐτσι συνέβη, ὥστε ὁ κομμουνιστής βασανιστής, πού εἶχε βασανίσει αὐτόν τόν ἱερέα σχεδόν μέχρι θανάτου, νά ἔχει βασανισθῆ κι αὐτός σχεδόν μέχρι θανάτου ἀπό τοὺς συντρόφους του. Καί ξεψυχοῦσε δίπλα μου. Ἡ ψυχὴ του βασανιζόταν στήν ἐπιθανάτια ἀγωνία.

Τήν νύκτα μέ ξυπνοῦσε λέγοντας: “Πάτερ, σέ παρακαλῶ, προσευχήσου γιά μένα! Δέν μπορῶ νά πεθάνω· ἔχω διαπράξει τόσο τρομερά ἐγκλήματα”.

Τότε εἶδα ἕνα θῆμα. Εἶδα τόν ἐτοιμοθάνατο ἱερέα νά φωνάζη δύο ἄλλους κρατούμενους. Στηριζόμενος στοὺς ὤμους τους, πέρασε σιγά-σιγά μπροστά ἀπό τό κρεβάτι μου, κάθισε στό πλευρό τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ φονευτῆ του, καί χαιδεψε τό κεφάλι του. Δέν θά ξεχάσω ποτέ αὐτή τήν κίνησι. Παρακολουθοῦσα ἕνα δολοφονημένο ἄνθρωπο νά χαιδεύη τόν φονιά του. Αὐτὴ εἶναι ἡ

ἀγάπη! Μπόρεσε νά βρῆ ἕνα χᾶδι γιά ἐκεῖνον.

Τότε εἶπε ὁ ἱερεὺς σ’ ἐκεῖνον τόν ἄνθρωπο: “Εἶσαι νέος. Δέν ἤξερες τί ἔκανες. Σέ ἀγαπῶ μέ ὄλη μου τήν καρδιά”. Ὅμως δέν εἶπε ἀπλῶς αὐτά τά λόγια. Μπορεῖς νά πῆς “ἀγαπῶ” καί νά εἶναι ἀπλῶς μιά λέξι μέ πέντε γράμματα. Αὐτός ὅμως πράγματι ἀγαποῦσε. “Σέ ἀγαπῶ μέ ὄλη μου τήν καρδιά”.

Ἐπειτα συνέχισε: “Ἄν ἐγώ, πού εἶμαι ἀμαρτωλός, μπορῶ νά σέ ἀγαπῶ τόσο πολύ, γιά φαντάσου τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ ἀγάπη σαρκωμένη, πόσο πολύ σέ ἀγαπάει! Καί ὅλοι οἱ Χριστιανοί πού ἔχεις βασανίσει, νά ξέρης, σέ συγχωροῦν, σέ ἀγαποῦν καί ὁ Χριστός σέ ἀγαπάει. Ἐπιθυμεῖ τήν σωτηρία σου πολύ περισσότερο, ἀπ’ ὅσο ἐσύ ἐπιθυμεῖς νά σωθῆς. Ἀπορεῖς γιά τό ἄν εἶναι δυνατόν νά συγχωρηθοῦν οἱ ἀμαρτίες σου... Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νά σοῦ συγχωρήσῃ τίς ἀμαρτίες σου, περισσότερο ἀπ’ ὅσο ἐπιθυμεῖς ἐσύ νά συγχωρηθῆς. Ποθεῖ νά βρεθῆς μαζί Του στόν οὐρανό πολύ περισσότερο ἀπ’ ὅσο θέλεις ἐσύ νά βρεθῆς στόν οὐρανό μαζί Του. Εἶναι ὅλος ἀγάπη. Τό μόνο πού χρειάζεσαι εἶναι νά στραφῆς πρὸς Αὐτόν καί νά μετανοήσῃς”.

Μέσα σ’ αὐτό τό κελλί τῆς φυλακῆς, ὅπου δέν ἦταν δυνατόν νά ὑπάρχη τό ἀπόρητο, ἄκουσα κι ἐγώ τήν ἐξομολόγησι τοῦ φονιά πρὸς τό θῆμα. Ἡ ζωὴ εἶναι πολύ πύο συγκλονιστικὴ ἀπὸ τά μυθιστοριογράφοι δέν ἔχει γράψει

ποτέ κάτι τέτοιο. Τό θῆμα, ἐτοιμοθάνατο, δεχόταν τήν ἐξομολόγησι τοῦ φονιά. Ὁ δολοφονημένος ἔδωσε τήν ἄφεισι στόν φονιά του.

Μαζί προσευχήθηκαν, ἀγκάλιασε ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί ὁ ἱερεὺς ἐπέστρεψε στό κρεβάτι του. Καί οἱ δύο πέθαναν τήν ἴδια ἐκεῖνη νύκτα. Ἦταν ἡ νύκτα τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλά δέν ἦταν μιά χριστουγεννιάτικη νύκτα, κατὰ τήν ὁποία ἀπλῶς φέραμε στή μνήμη μας ὅτι πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια γεννήθηκε ὁ Χριστός στήν Βηθλεέμ. Ἦταν μιά χριστουγεννιάτικη νύκτα, κατὰ τήν ὁποία ὁ Χριστός γεννήθηκε στήν καρδιά ἐνός κομμουνιστῆ δολοφόνου.

Ρίχαρντ Βούρμπραντ

ΑΓΑΠΩΜΕΝ ΕΡΓΩ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ἡ ἀγάπη δέν εἶναι λόγια. Εἶναι βίωμα, πού ἐκδηλώνεται μέ μιά συνεχῆ μέριμνα γιά τόν ἄλλο. Μέριμνα πού ἐπιβάλλει ἐμπρακτὴ συμπαράστασι στίς ὑλικές καί πνευματικές ἀνάγκες τοῦ πλησίον μας.

“Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ, μηδέ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ’ ἐργῳ καί ἀληθείᾳ”, λέγει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

Ἀγάπη μόνο μέ λόγια εἶναι ἀγάπη ἀχρηστῆ. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη θέλει ἔργα. Δέν ἐκφράζεται μόνο μέ κούφιες συναισθηματολογίες συμπόνοιας, ἀλλὰ ἐκδηλώνεται μέ ἐμπρακτο τρόπο καί μέ πνεῦμα θυσίας καί προσφορᾶς.

ΤΕΤΟΙΟΙ ΛΑΟΙ, ΤΕΤΟΙΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Ὁ Θεός λέει στὸν Νόμο: “Θά σᾶς δώσω ἄρχοντας σύμφωνα μέ τίς καρδιές σας”. Εἶναι λοιπόν φανερό, ὅτι οἱ μὲν ἄρχοντες καί οἱ βασιλεῖς πού εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς τιμῆς προχειρίζονται στό ἀξίωμα αὐτό ἀπό τόν Θεό. Οἱ ἄλλοι πάλι, πού εἶναι ἀνάξιοι, προχειρίζονται κατά παραχώρησιν ἢ καί βούλησιν τοῦ Θεοῦ σέ ἀνάξιο λαό ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀναξιότητός των.

Ὅταν εἶχε γίνει βασιλεύς ὁ Φωκᾶς ὁ τύραννος καί ἄρχισε ἐκείνες τίς αἰματοχυσίες μέ τόν Βονόσο τόν δῆμο, ὑπῆρχε κάποιος μοναχός στήν Κωνσταντινούπολι, ἅγιος ἄνθρωπος, πού ἔχοντας πολλή παρησία πρὸς τόν Θεό, ἀπευθυνόταν σ’ Ἐκεῖνον καί ἔλεγε μέ ἀπλότητα: “Κύριε, γιατί ἔκανες τέτοιο βασιλέα;”. Καί τότε, ἀφοῦ τό ἔλεγε αὐτό γιά ἀρκετές ἡμέρες, τοῦ ἤλθε φωνή ἐκ Θεοῦ πού ἔλεγε: “Διότι δέν βρῆκα ἄλλον χειρότερο”.

Ὑπῆρχε καί κάποια ἄλλη πόλι στήν περιοχή τῆς Θηβαΐδος, πού ἦταν γεμάτη παρανομία, τῆς ὁποίας οἱ πολίτες διέπρατταν πολλά μαρά καί ἄτοπα πράγματα. Σ’ αὐτήν λοιπόν κάποιος ἄνθρωπος τοῦ ἵπποδρόμου, διεφθαρμένος στό ἔπακρον, ἀπέκτησε ξαφνικά κάποια ψευδοκατάνυξι καί πῆγε καί κουρεύτηκε μοναχός καί ντύθηκε τό μοναχικό σχῆμα. Ἄλλ’ ὅμως καθόλου δέν σταμάτησε τίς πονηρές πράξεις του. Συνέβη λοιπόν νά πεθάνῃ ὁ ἐπίσκοπος τῆς πόλεως αὐτῆς. Τότε παρουσιάσθηκε σέ κάποιον ἅγιο ἄνθρωπο ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ λέει: “Πῆγαινε καί προετοίμασε τήν πόλι, γιά νά χειροτονήσουν ἐπίσκοπο τόν πρῶν ἄνθρωπο τοῦ ἵπποδρόμου”. Πῆγε λοιπόν αὐτός καί ἔκανε ὅ,τι τοῦ παρηγγέλθη.

Ἀφοῦ λοιπόν χειροτονήθηκε ὁ προαναφερθεῖς πρῶν, ἢ μάλλον ἐτι φαυλόβιος, ἄρχισε μέ τόν νοῦ του νά φαντάζεται, ὅτι κάτι εἶναι καί νά ὑψηλοφρονῇ. Τότε τοῦ παρουσιάσθηκε ἄγγελος Κυρίου καί τοῦ λέει: “Γιατί ὑψηλοφρονεῖς, ἄθλιε; Σοῦ λέω ἀλήθεια, ὅτι δέν ἐγίνες ἐπίσκοπος, ἐπειδή ἦσουν ἄξιοι γιά ἱερωσύνη, ἀλλά γιατί αὐτῆς τῆς πόλεως τέτοιος ἐπίσκοπος τῆς ἄξιζε”.

Γι’ αὐτό λοιπόν, ἂν ποτέ δῆς κάποιο ἀνάξιο καί πονηρό βασιλέα ἢ ἄρχοντα ἢ ἐπίσκοπο, μήν ἀπορήσης, μήτε νά κατηγορήσης τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἄλλά μάλλον μάθε ἀπ’ αὐτό καί πίστευε, ὅτι παραδιδόμεθα σέ τέτοιους τυράννους ἐξ αἰτίας τῶν ἀνομιῶν μας, κι ὅμως πάλι δέν ἀφήνουμε τά κακά μας ἔργα.

Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου

Ἀπο
τό

γεροντικό

Ἄμαρτωλοί ἀμετανόητοι

Ἐνῶ περπατοῦσε κάποτε, φιλοσοφώντας, πολύ βαθειά στήν ἔρημο, ὁ Μέγας Μακάριος, βρῆκε παραπεταμένο ἓνα ἀνθρώπινο κρανίο. Τό σάλεψε μέ τό ραβδί του καί σάν νά ἦταν ζωντανό τό ρώτησε:

- Ποιός εἶσαι;

- Ἰερεύς τῆς Ἰσίδος, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνο, σάν νά τό βίαζε μυστηριώδης δύναμι νά μιλήσῃ. Ἐσύ εἶσαι ὁ Μακάριος, ἔτσι δέν εἶναι; Ἄκουσε λοιπόν: Κάθε φορά πού νοιώθεις συμπάθεια γιά τούς κολασμένους καί προσεύχεσαι γι’ αὐτούς, παίρνουν λίγη ἄνεσι.

Ὅσοις βρῆκε τήν εὐκαιρία νά ρωτήσῃ γιά τίς τιμωρίες τοῦ Ἄδου καί γιά τήν ἄνεσι πού μπορεῖ νά δοθῇ στούς δυστυχισμένους φυλακισμένους του.

- Ὅσο ἀπέχει ὁ οὐρανός ἀπό τή γῆ, ἐξήγησε τό κρανίο, τόση ἀπόστασι πιάνει ἡ βασανιστική φωτιά. Ἐμεῖς βρισκόμεθα στή μέση καί εἶναι ἀδύνατο νά ἰδοῦμε ὁ ἓνας τόν ἄλλο στό πρόσωπο, γιατί ἔχουμε στραμμένα τά νῶτα. Ἄλλ’ ὅταν κάποιος εὐσεβῆς στή γῆ προσεύχεται γιά μᾶς, τότε γυρίζουμε καί, βλέποντας ὁ ἓνας τόν ἄλλον, παίρνουμε μικρή παρηγοριά

- Καταραμένη ἡ ὥρα, πού γεννήθηκε στόν κόσμο ὁ ἄθλιος ἀμαρτωλός. Καλύτερα νά μήν εἶχε γεννηθῆ, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός γιά τόν Ἰουδα, ἀναστέναξε πάλι ὁ Ὅσιος.

Ἦστερα ρώτησε τό κρανίο:

- Ὑπάρχουν καί μεγαλύτερα βασανιστήρια;

- Ὡ, βέβαια. Κάτω ἀπό ἐμᾶς.

- Ποιοί πάνε ἐκεῖ;

- Ἐμεῖς, πού δέν γνωρίσαμε ποτέ τόν ἀληθινό Θεό, εἶπε ὁ ἀπόκοσμος συνομιλητής, βρίσκουμε κάποιο ἔλεος. Ἐκεῖνοι ὅμως πού τόν γνώρισαν, ἀλλά μέ τά ἔργα τόν ἀρνοῦνται, βασανίζονται ἀνελέητα.

Ὅταν πῆρε τίς πληροφορίες, πού παραχώρησε ὁ Θεός, ὁ Ὅσιος Μακάριος ἔθαψε τό κρανίο καί συνέχισε τόν δρόμο του, θρηνώντας τούς ἀμετανόητους ἀμαρτωλούς καί μάλιστα τούς χριστιανούς.

✠

Αθωνικά

Οι ἀρετές τοῦ Παπα-Φιλάρετου

Κάποτε, γύρω στο 1950, είχε επισκεφθῆ τὴν Ἱερά Μονὴ Κωνσταμονίτου ἕνας ἐφεδρὸς ἀξιωματικός. Ὁ Παπα-Φιλάρετος, ὁ ἑξακουστός γιὰ τὶς ἀρετὲς τοῦ ἡγούμενου τῆς Μονῆς, τὸν φώναξε ἀπὸ μακριὰ μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τοῦ εἶπε καὶ μιά περιπέτεια πού εἶχε· τὸν συμβούλευσε καὶ τὸν παρηγόρησε. Ὁ ἀξιωματικός τὰ ἔχασε. Εἶχε συγκλονισθῆ ἀπὸ τὸ διορατικὸ χάρισμα τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ εἶπε μὲ εὐλάβεια:

- Γέροντα, θὰ γίνω μοναχός, μόλις ἀπολυθῶ.

- Νά γίνης παιδί μου, ἀπήντησε ὁ Παπα-Φιλάρετος, ἀλλὰ ὄχι σ' αὐτὸ τὸ Μοναστήρι, γιατί θὰ σοῦ συμβῆ πειρασμός μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια μὲ τὸν Γραμματέα.

Οταν ἀπολύθηκε ὁ ἀξιωματικός ἀπὸ τὸν στρατό, ὁ Παπα-Φιλάρετος τὸν ἔστειλε σὲ ἄλλη Μονή, ὅπου καὶ ἐγίνε μοναχός. Ἀλλὰ κάθε μῆνα πήγαινε καὶ συμβουλευόταν τὸν ἅγιο Γέροντα.

Μία ἡμέρα τὸν βρῆκε καθισμένο σὲ μιά ἄκρη τοῦ κελιοῦ του νὰ κρατᾷ τὸ κεφάλι του. Ὁ Πατὴρ Ἀνανίας (ὁ πρῶν ἀξιωματικός) μὲ πόνο τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ρώτησε:

- Τί ἔχεις Γέροντα;

- Τέκνον μου, Ἀνανία, ἀπήντησε ὁ Γέρον. Οὐδένα πειρασμό εἶχα σήμερα. Ἐγκατάλειψις Θεοῦ!

Ὁ Ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Παπα-Φιλάρετος ἤθελε νὰ παλεύη κάθε ἡμέρα μὲ τοὺς πειρασμούς, γιὰ νὰ στεφανώνεται ἀπὸ τὸν Χριστό.

Μία ἄλλη φορά πάλι, εἶχε ἰδεῖ ἕναν λαϊκό καὶ τοῦ εἶπε:

- Ἔ, κακομοίρη μου, ἐσύ δὲν πάσχεις ἀπὸ σωματικὴ ἀρρώστια. Ἄδικα καταξοδεύθηκες στοὺς γιατρούς.

Ἐσένα ὁ σερσέμης (δαίμονας) σὲ βασανίζει.

- Κάνε προσευχή, Γέροντα, ν' ἀπαλλαχθῶ, τὸν παρεκάλεσε ἐκεῖνος.

- Θὰ κάνω ἐγὼ προσευχή, παιδί μου, ἀλλὰ κι ἐσύ νὰ νηστεύης, γιατί ἔτσι μόνο φεύγει τὸ δαιμόνιο, μὲ νηστεία καὶ προσευχή· τὸ εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς μας, τὸν συνεβούλευσε ὁ Γέροντας.

Ὁ βασανισμένος ἄνθρωπος ἔκανε ὑπακοή καὶ ἐγίνε καλά μὲ τὴ νηστεία πού ἔκανε ὁ ἴδιος καὶ τὴ νηστεία καὶ προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Γέροντα.

Οσο μεγάλωνε σὲ ἡλικία ὁ Παπα-Φιλάρετος, τόσο ὠρίμαζε πνευματικὰ καὶ γνώριζε ὄχι μόνο τὶς καρδιές καὶ τοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στίς τσέπες τους τί εἶχαν!

Οταν πιά γέρασε ὁ Παπα-Φιλάρετος, ἀρρώστησε λίγο, γιατί οἱ σωματικὲς του δυνάμεις τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ἀπὸ ἀγάπη, τὸν ἀνάγκασαν νὰ πάη σὲ νοσοκομεῖο τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ ἐξετασθῆ. Ὁ Γέροντας δὲν κατάλαβε πῶς βρέθηκε σὲ νοσοκομεῖο, γιατί ἦταν ζαλισμένος καὶ ἀπὸ τὸ ταξίδι, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι πού εἶχε.

Μόλις συνῆλθε, βλέπει γιὰ μιά στιγμή νὰ ἔρχονται οἱ νοσοκόμες καὶ νὰ τὸν πλησιάζουν. Ὁ Παπα-Φιλάρετος, μόλις τὶς εἶδε ντυμένες στὰ ἄσπρα, νόμιζε ὅτι εἶναι Ἄγγελοι μὲ φωτοστέφανα καὶ ἀπὸ εὐλάβεια ἔκρυβε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ σεντόνι. Ὁλοι γύρω του τὰ ἔχασαν καὶ θαύμασαν γιὰ τὴν καθαρότητα τοῦ Γέροντα.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα τὸν μετέφεραν στὴν Μετανοιά του καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6 Ε.

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμὸς Ἰδέσας 4 93 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με